

[Palle Simonsen]

taktreguleringen at søge at udligne lønforskellene gennem direkte forhandlinger. Det er ikke lykkedes, det må vi konstatere i dag. Men det, vi til gengæld kan konstatere, er, at forøgelsen af taktreguleringen i regeringens forslag fra 50 til 75 pct. ikke kommer denne gruppe til gode, fordi den ikke i dette øjeblik har en egentlig taktreguleringsordning, og lovforslaget indeholder en forlængelse af de nuværende overenskomster.

Arbejdsministeren har jo klart sagt under udvalgsdrøftelserne, at det er kun dem, der i dette øjeblik har taktreguleringsordninger, som vil kunne få forøget satsen fra 50 til 75 pct. Det vil sige, at de, som troede, at de kunne forhandle sig frem til udligning af lønforskellene, men for hvem det ikke lykkedes, ikke får noget i denne omgang. Man kunne også føje til, at når de interesserede sig for at løse problemet på en anden måde, så var det jo netop på grund af dækningen på de 50 pct., mens de, i det øjeblik regeringen trods alt øger den til 75 pct., naturligvis er mere interesserede. Derfor vil jeg godt igen bede arbejdsministeren og regeringen om at se alvorligt på dette ændringsforslag, for det kan ikke være rigtigt, at denne gruppe på grund af nogle specielle forhold bliver glemt.

Det andet spørgsmål, som har med de private funktionærorganisationer at gøre, er spørgsmålet om virkningen af den ekstra uges ferie. Der er som bekendt til udvalget kommet en henvendelse fra maskinmestrene, fra styrmændene og fra radiotelegrafisterne, der oplyser, at de i dag har en ekstra uges ferie som kompensation for lang tids fravær fra hjemmet. Det er altså en kompensation for nogle særlige arbejdsforhold.

Ministeren siger i et svar til udvalget, at hvad ferieforlængelsen angår, så vil den kun komme de lønmodtagere til gode, som ikke i dag har krav på 5 ugers ferie eller mere. Det er jo et meget bastant svar. Jeg må desværre opfatte det sådan, at ministeren direkte siger, at det kun er dem, der har 4 ugers ferie, som kan få en ekstra uges ferie. Det vil sige, at de her nævnte grupper, som har en ekstra uges ferie på grund af lang tids fravær fra hjemmet, og andre grupper, som måske i forhandling har lagt mere vægt på øget ferie end på lønforhøjelse, bliver bet.

Det synes jeg man skal se i lyset af, at der jo ikke bare er tale om en almindelig generel

ferieforlængelse, men at man forlænger ferien med en uge som erstatning for bortfald af 2 dyrtidsportioner. De grupper, vi taler om her, har jo også fået suspenderet 2 dyrtidsportioner, og hvis ikke de får dækning i form af en ekstra uges ferie, så er deres dyrtidsportioner forsvundet totalt ud i den blå luft. Det kan ikke være rimeligt, at man skal behandle disse grupper på den måde.

Ministeren har på et tidspunkt under drøftelserne udtalt, at man jo ikke kunne opnå millimeterretfærdighed. Vi ønsker heller ikke millimeterretfærdighed, men jeg er dog ret overbevist om, at hvis dette problem havde gjort sig gældende for nogle LO-grupper, så havde arbejdsministeren været parat til at rette det. Det, der er årsag til, at arbejdsministeren ikke interesserer sig for det, er, at det er nogle talmæssigt mindre grupper på et område, som ministeren ikke, tilsyneladende, har så meget tilovers for.

Jeg vil derfor, i hvert fald for at få en opblødning af ministerens meget kontante svar til udvalget, bede om, at ministeren vil bekræfte her i folketinget, at allerede opnåede ferierettigheder ud over de 4 uger ikke er til hinder for, at den ekstra uges ferie slår igennem. I det øjeblik ministeren vil bekræfte dette, så mener jeg at disse grupper har en større mulighed for at få denne ekstra uges ferie hjem som dækning for de 2 dyrtidsportioner, som er bortfaldet.

Der er sagt meget under debatten i dag i forbindelse med vores argumentation om højere taktregulering til tjenestemænd, og det kunne måske siges om de argumenter, jeg er kommet med her i forbindelse med de private funktionærgrupper, at nu ønsker det konservative folkeparti at lefle for disse specielle grupper og hente stemmer. Det er selvfølgelig en argumentation, som man altid kan anvende i en situation, hvor man ikke selv ønsker at tilgodese nogle berettigede ønsker. Jeg mener bare, det er for billigt at anvende den form for argumentation. Det, der står tilbage, er i virkeligheden, som nogle ordførere har været inde på det, en dybt alvorlig situation, hvor LO-grupperne får, hvad de ønsker, hvor LO-grupperne er stærkt bestemmende for, hvad andre grupper skal have, med det resultat, at disse andre grupper, nemlig tjenestemændene og funktionærerne, i det lange løb bliver tilsidesat.